

Aesthetics of Rafsanjan poets' poems after the Islamic Revolution

Saeed Hatami*
Hameed Jafari Qarye Ali**
Ali Haidarizade***

Abstract

Aesthetics of Rafsanjan poets' poems after the Islamic Revolution

The study, deploying the descriptive-analytic approach, examines the aesthetics of the Rafsanjan poets' poems after the Islamic Revolution. The results of the study show that the aesthetics of Rafsanjan poets' poems has been based on innovation in music and alliteration, vagueness, metaphor, symbolism, and defamiliarization.

1. Statement of the problem

In this paper, the viewpoint of Rafsanjan poets on poetry music, forms and figures is examined, the poets' interest in poetry aesthetics is indicated, and the poets' innovations and attempts are assessed along the way.

2. Forms

The works of Rafsanjan are more in forms of sonnet, masnavi, quatrain, couplet, four-piece, Nimayi, Sepid, short poem, triad in quatrain (trio, two-rhyme quatrain, Nimayi short poem in quatrain form), Nimayi single-verse, Nimayi semi-verse, and rhyme-less sonnet.

3. Music of the poem

3.1. Alliteration

Double alliteration, continuous alliteration, and discrete alliteration, are different types of alliteration in Rafsanjan poets' poems from an external viewpoint, and from a practical and purpose-based view, one can mention the pleasing but meaningless poem. In the pleasing but meaningless poem, the music resulting from sound repetition is not related to the meaning at all.

* Assistant professor of Persian Language and Literature, Vali Asr University of Rafsanjan, Rafsanjan, Iran
dr.golizadeh@yahoo.com

** Associate Professor of Persian Language and Literature, Vali Asr University of Rafsanjan, Rafsanjan, Iran

*** M. A. Graduate of Persian Language and Literature, Vali Asr University of Rafsanjan, Rafsanjan, Iran

Received: 06/01/2017

Accepted: 02/06/2017

3.2. Inversion

Is a figure of speech which is made by inverting the word order of a compound or a sentence and creates a new meaning.

3.3. Vagueness

Here, only the vaguenesses are mentioned which are not cited obviously in classical new books:

3.3.1. Linked verbal vagueness with the same letters

It is a type of vagueness in which when the reader reads two (or more) words, they notice the presence of another word.

3.3.2. Linked verbal vagueness with different letters

It is a type of vagueness in which the reader, when reading it, feels that from the link of the sounds of some words, they hear the sounds of another word or compound.

3.3.3. Verbal verbal vagueness

In this kind of vagueness, a word, when read, evokes another word with a colloquial pronunciation, which has a separate meaning; however, in relation to the word having the vagueness with, is pleasant.

3.3.4. Allusion vagueness

Allusion vagueness occurs when a word refers to two events at the same time, so that its semantic load, at the beginning, would refer to an accident and its implicit semantic load which comes to mind refers to another event.

3.3.5. Practical vagueness

Sometimes the reader reads a poem and pronounces a word in such a way that the hearer thinks that they are the audience, however, as they continue reading, they find out that they were wrong and laughs for their mistake:

Be Quiet!, a sound is coming from the sky The sound comes from God's feast (Heydarizade, A2012: 77)

4. Defamiliarization in allusion for creating humor

Likening today's lovers and beloveds to Leyli and Majnoun and making them get together contrary to the original story, is a kind of defamiliarization in allusion for creating humor:

There is a reason Majnoun would go on strike In the first night of his marriage (Jahanbakhsh, 2013: 16)

5. Expressive figures of speech

In Rafsanjan poets' poems, most similarities are in association with the cultural and economic characteristics of the region and it seems that the poets of Rafsanjan have expanded a little the "Maknie" metaphor; the features of the metaphor in their poems are: personification, animal likening and plant likening.

Regarding the use of symbol one can state: In the poems of the region, most symbols are from natural phenomena and are more intended to induce ethical messages. Generally, using animal symbols is the best way to create humor in their poems.

Conclusions

General assessment of the poems from Rafsanjan poets indicate that poems in different lyric, religious, humorous, and social types in classical, Nimayi, and short poem types have developed seriously and each have been developed in works of one

of the poets and has been decorated with figures of speech. Innovation of Rafsanjan poets in quatrain and Sepid short poems and also attending to some of verbal games and figures of speech, in a way that they have had an undeniable role in creating meaning, has made the field dynamic.

Keywords: Contemporary literature, aesthetics, innovation in short poems and quatrain form, Rafsanjan poems.

References

- Aminpour, Q. (2007). *Customs and innovations in contemporary poetry*. 3rd ed., Tehran: Elmi va Farhangi.
- Askarnejad, S. (2012). *From us for people*. Qom: Ganje Erfan Press.
- At'ame, B., Ibn Hallaj, A. (2013). *Generalities*, Mansour Rastgar Fasayi (emend.), Tehran: Mirase Maktub.
- Fotouhi, M. (2007). *Rhetorics of image*. Tehran: Sokhan Press.
- Heydarizade, A. (2012a). *Oh knife tell me what you do around that head*. Qom: Araste Press.
- ----- (2012b). *The holy heaven*. Qom: Araste.
- ----- (2012b). *Voiceless shouts*. 1st ed., Qom: Ashena.
- ----- (2012c). *Lips of fishes do not ask except for the sea*. Qom: Araste.
- ----- (2012d). *Be quiet! A voice is coming from the heavens*. Qom: Araste.
- ----- (2012e). *I am the axed green poplar*. 1st ed., Qom: Araste.
- Jahanbakhsh, M. (2013). *Life needs insincerity*. Rafsanjan: Sourme Press.
- Jung, C. G. (1999). *Humans and their symbols*. Mahmoud Soltanie (trans.), 2nd ed., Tehran: Jami.
- Kavous, H. (2007). *Innovation types in contemporary poetry*. 2nd ed., Tehran: Sales.
- Khanlari, P. (1971). *The moon in a swamp*. Tehran: Moein.
- Khodadadi, A. (2012). *My cells are lonely*. Tehran: Shani.
- Marashi, S. (2007). *Her kindness*. Qom: Reyhan al rasoul.
- Mirafzali, S. (2004). *The unfinished sparrow*. Qom: Hamsaye.
- ----- (2007). *I am thinking about my watch*. Tehran: Nazdik.
- ----- (2010). *Sleeping of sparrows*. 1st ed., Tehran: Young Poets' Association Press.
- ----- (2012). *Reading slowly (poems)*. 1st ed., Noon.
- Mohammadsadeqi, A. (2011). *It flies away from your look recently*. Rafsanjan: Sourme.
- Noura al dini, A. (2006). *In the desert here, all think about rain*. Qom: Armaqan Yousuf.
- ----- (2011). *The people who go to heaven*. Rafsanjan: Sourme.
- Nozari, S. (2002). *Writing short poems*. Tehran: Qoqnoos.
- Rastgou, M. (2004). *Art of alliteration*. Tehran: SAMT.

- Safarbeigi, J. (2007). *I am gradually becoming words*. Ilam: Barge Zarin.
- Safavi, K. (2004). *From linguistics to literature*. 1st vol., Tehran: Sure Mehr.
- Shafi'i Kadkani, M. (1991). *Figures of speech in Persian poetry*. 4th ed., Tehran: Agah.
- ----- (1991). *Music of poetry*. 4th ed., Tehran: Agah.
- Shamisa, S. (2004). *Different literary styles*. 10th ed., Tehran: Ferdows.
- Sharifi, M. (2005). *Except for the silence of God*. Tehran: Mafragh.
- Verdonk, P. (2010). *Fundamentals of Stylistics*. Mohammad Qafari (trans.), Tehran: Ney.
- Vojdani, P. (2004a). *A basket full of emptiness*. Tehran: Saba.
- ----- (2004b). *A garden full of emptiness*. Tehran: Saba.

زیبایی‌شناسی شعر شعرای رفسنجان پس از انقلاب اسلامی

سعید حاتمی*، حمید جعفری قریه‌علی** و علی حیدری‌زاده***

چکیده

در بیست سال اخیر بیش از بیست مجموعه شعر از شعرای شهرستان رفسنجان چاپ شده است که برخی از آنها به‌ویژه مجموعه‌هایی که سرودک‌های سپید را دربردارند، در شمار بهترین نمونه‌های موفق شعر معاصر شمرده می‌شوند. افزون بر این، نوآوری در قالب رباعی به شکل سه‌گانی، رباعی‌های نیمایی، تکبیت‌های نیمایی، شش‌پاره و قالب‌های ترکیبی نیز، بخشی از تلاش شعرای این سامان برای تأثیرگذاری بر شعر معاصر است. بررسی صناعات ادبی مانند ایهام کاربرد، آشنایی‌زدایی در تلمیح، و تفحص در شعرسازترین آرایه‌ها از قبیل استعاره‌ها، نمادها و واج‌آرایی‌ها در آثار شعرای رفسنجان نشان می‌دهد که این شعرا به‌خوبی از این عناصر برای توسع کلام و هدایت اندیشه مخاطب برای اهداف ارزشی شعر و لذتبخش کردن آن برای مخاطب، بهره برده‌اند. این پژوهش به شیوه تحلیلی-توصیفی به شناسایی زیبایی‌های ادبی شعر شعرای رفسنجان پس از انقلاب اسلامی می‌پردازد. حاصل پژوهش نشان می‌دهد که اساس زیبایی شعر شعرای رفسنجان، بر نوآوری در موسیقی و واج‌آرایی، ایهام، استعاره، نماد و آشنایی‌زدایی بنا نهاده شده است.

کلیدواژه‌ها: ادبیات معاصر، زیبایی‌شناسی، نوآوری در شعر کوتاه و قالب رباعی، شاعران رفسنجان

۱- مقدمه

ایرانیان در کنار زبان رسمی کشور خود از زبان‌های قومی و گویش‌های محلی نیز بهره‌مندند. این گوناگونی بر زیبایی فرهنگ ایرانی در سطح جهان می‌افزاید. بی‌گمان خوانندگان با این پندار هم‌نگاهند که زبان‌ها و گویش‌های بومی، زایشگاه آثاری نمایان در زبان فارسی‌اند. همچنین زبان‌ها و گویش‌های بومی هرچند در پاره‌ای جنبه‌ها از بینش‌های مذهبی و معنایی یگانه‌ای برخوردارند، اما زبان و آفرینش‌های ادبی مرز جدایی آنهاست. ادبیات محمل آفرینش‌های کلامی مردم و نمود واژگانی فرهنگ است. با توجه به این اصل، پرداختن به موضوعات مطرح شده در زیر، بخش عمده‌ای از اهداف این جستار است:

الف) بررسی بخشی از ساختار بیرونی و درونی سروده‌های شعرای رفسنجان خصوصاً در قالب رباعی و شعر کوتاه از منظر دانش‌های ادبی

* استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه ولی عصر (عج) رفسنجان، رفسنجان، ایران (مسئول مکاتبات) aeed.hatami@rocketmail.com

** دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه ولی عصر (عج) رفسنجان، رفسنجان، ایران jafari@vru.ac.ir

*** دانش‌آموخته زبان و ادبیات فارسی دانشگاه ولی عصر (عج) رفسنجان، رفسنجان، ایران fogherafsanjan@yahoo.com

ب) نمایاندن زیبایی‌ها و نوآوری‌ها در این اشعار و چگونگی خلق آنها.

در این میان باید به این نکته هم توجه داشت که نقش تجربیات خصوصی شاعر در آفرینش ادبی نباید نادیده گرفته شود و این مسئله نکته‌ای است که در بحث از آفرینش شعری، همواره پیچیده‌ترین عنصر ذهنی است و در تحقیقات ادبی به‌ویژه بحث صور خیال دارای اهمیت بسیار است (ر.ک: شفیع‌کدکنی، ۱۳۷۰: ۲۰۳).

دانش‌های ادبی و شگردهای بلاغی هم به شعر زیبایی می‌بخشد و به معناپروری کلام یاری می‌رساند. بهره‌گیری بجا و مناسب از صناعات بلاغی مخاطب را به ژرف‌اندیشی و درنگ در سروده‌ها و نوشته‌ها وامی‌دارد و فضاهای جدیدی از مضامین درون‌متنی را به او نشان می‌دهد. بدیهی است که آرایه‌های ادبی، این آموختنی‌های زیباآفرین شعر، در بدو امر بخش آگاهانه آن هستند که با ممارست برای شاعر به شکل ناخودآگاه درمی‌آیند؛ به گونه‌ای که شاعر هنگام کاربردشان به آنها نمی‌اندیشد و هنگام سرودن به صورت خودبه‌خود و غیرارادی از آنها استفاده می‌کند، که اگر چنین باشد آرایه‌ها خدمت‌گزار حقیقی ادب خواهند شد و بر زیبایی اثر می‌افزایند. درست است که آنچه هنر هنرمندی را از دیگران جدا و یگانه می‌کند، صناعات ادبی صرف نیست و برای سرآمدی در شعر به ویژگی‌های غیرارادی نیاز است؛ چنانکه پنهان ماندن شگردهای شخصی در آفرینش هنری راز یگانه و جاودانه بودن هنرمند است. با این حال، نباید از یاد برد که بهره‌گیری مناسب از فنون ادبی نیز در صورتی که به افراط کشیده نشود، در تأثیرگذاری و ماندگاری شعر و معناپروری نقش‌آفرین است.

ضرورت و اهمیت پژوهش حاضر بدان روی است که به شعری می‌پردازد که با وجود خلاقیت‌های ادبی، آثار آنان کمتر نقد و بررسی می‌شود و نکته دیگر تأثیر پژوهش‌هایی از این قبیل است که به شعرای محلی و منطقه‌ای انگیزه می‌بخشد تا از گفتمان ادبی برای ورود به عرصه‌های فرامنطقه‌ای بهره ببرند.

۱-۱- بیان مسئله

این پژوهش ضمن معرفی کلی بیشتر مجموعه‌شعرهای چاپ‌شده پس از انقلاب اسلامی در شهرستان رفسنجان، به روش تحلیلی-توصیفی به زیباشناسی این آثار در چارچوب دانش‌های ادبی پرداخته است. در این جستار، نگاه شاعران رفسنجانی به موسیقی شعر، قالب‌ها و آرایه‌ها، بسامد آنها، میزان علاقه‌مندی شاعران به جنبه‌های زیبانمای شعر بررسی و با ارائه نمونه‌هایی از آثارشان، نوآوری‌ها و تلاش سرایندگان در این راه نشان داده می‌شود. در واقع، در این پژوهش آرایه‌هایی را شاهد خواهیم بود که در زیبایی شعر نقشی بنیادین دارند و آثار شاخص هم در هر نوع ادبی معرفی خواهد شد. این پژوهش به‌گونه‌ای برنامه‌ریزی شده است که با توجه به شاخص زیبای‌شناسی، تا حدودی دورنمایی از کیفیت شعر شاعران رفسنجان و جایگاه آنان در میان دیگر شعرای کشور به نمایش بگذارد.

۱-۲- پیشینه پژوهش

در زمینه زیبای‌شناسی شعر شاعران رفسنجان، پژوهشی علمی و دانشگاهی تا کنون انجام نشده و آنچه انجام شده پایان‌نامه‌هایی است که شعر شاعرانی مانند سیدحسین مرعشی را نقد و تحلیل کردند که با وجود معاصر بودنشان، به راه شاعران عصر بازگشت ادبی رفته‌اند. بنابراین باید این پژوهش را با این روش، در نوع خود اولین دانست.

۲- قالب‌ها

بشر گونه‌های قالب را همیشه بنا بر نیازی می‌سازد. در عالم سرایش نیز نیازهای شنونده دلیل ساخت قالب‌هاست. زمانی شاعران خود گوینده و آوازخوان اشعار خویش در دربار بودند. شاهان و درباریان هم شنونده بودند. در این بزم‌های شاهانه که گاه چندین ساعت به درازا می‌کشید، قالب بلند قصیده، قالبی درخور این بزم‌ها بود و برای شنونده خسته‌کننده نبود؛ ولی شاهد بودیم که از قرن هفتم به بعد به تدریج با عوض شدن شنوندگان از درباریان به عامه و تغییر نیازها، قصیده جای خود را به غزل داد.

با وجود این، باید قبول کرد که همه قالب‌ها را نیازها خلق نکرده‌اند، بلکه کنجکاوی هنرمندان برای پیمودن راه‌های نرفته و شناخته‌شدن و دیده‌شدن هم، سازنده قالب‌های نو در سرودن شده است. به‌راستی اگر مصراع اول قطعه هم با برخوردار از قافیه شکل قصیده و غزل داشت، چه می‌شد؟ آیا مسائل بیان‌شده در قطعه کاستی می‌یافت؟ شاعران نیاز به دیده‌شدن دارند و یکی از عواملی که زودتر یک شاعر را - چه درست و چه غلط- به شهرت می‌رساند، ابتکارات ظاهری در اشعار است و مهم‌ترین بعد ظاهری شعر، قالب است. در ادبیات معاصر، اشعار نیما به دلیل ساختارشکنی و ایجاد فضاهای جدید در شعر اگرچه در ابتدا با جبهه‌گیری روبه‌رو شد، در نهایت، کنجکاوی صاحبان ذوق را برانگیخت و هواداران بسیاری یافت. همین شهرت نیما هر سراینده‌ای را وسوسه می‌کند که در این راه گام بردارد تا آسان‌تر در گردهمایی‌های ادبی به چشم آید؛ زیرا اندیشه‌ساز بودن کاری بس دشوارتر از ساختارشکنی خصوصاً در ساختار بیرونی شعر و حوزه قوالب شعر است و از عهده هرکسی بر نمی‌آید. البته گاهی همین کار باعث خلق سروده‌هایی با ارزش هم شده است که نمی‌توان از کنار ارزش ادبی آنها به راحتی گذشت و همه آنها را زائیده شوق شهرت دانست.

پس از انقلاب اسلامی و در دوران جنگ و روحانی شدن حال و هوای جامعه، شعرا برای برانگیخته شدن روح حماسی در بین مردم بیشتر از سروده‌هایی با قالب‌های سنتی بهره می‌بردند و فضای ادبی دوباره به سمت قالب‌های سنتی گرایش یافت و سروده‌های دفاع مقدس را شکل داد. سرایندگان کمتر به فکر نوآوری در قالب بودند و فکر خود را بیشتر برای حماسی کردن سروده‌ها صرف می‌کردند. در واقع، ضرب‌آهنگ قالب‌های سنتی در مقایسه با شعر نیمایی و سپید، بسیار بیشتر و کارآمدتر است؛ لذا می‌توان گفت یکی از علل عمده رویکرد شعرا به قالب‌های سنتی، سازگاری بهتر این قالب‌ها با لحن حماسی بود؛ اما بعد از جنگ قالب‌های نوینی ساخته شد.

آثار سرایندگان رفسنجان بیشتر در قالب‌های غزل، مثنوی، رباعی، دوبیتی، چهارپاره، نیمایی و شعر سپید است که هر سراینده، در دوره‌ای از زندگی خود در آنها طبع آزمایی کرده است. البته در این بین مجموعه‌هایی هستند که فقط در یک قالب سروده شده‌اند. آثار مورد نظر این پژوهش که در دو دهه اخیر از شاعران رفسنجان چاپ شده‌اند عبارت‌اند از:

- لطف او از سیدحسین مرعشی در قالب‌های دوبیتی و رباعی

- گلبرگ عشق از سیدمحمد سراج زاده در قالب غزل

- پنج مجموعه از سیدعلی میرافضلی به نام‌های: الف - تقویم برگ‌های خزان در قالب‌های نیمایی و غزل، ب- گنجشک ناتمام در قالب‌های شعر کوتاه نیمایی، رباعی و سه‌گانی، ج- دارم به ساعت مچی فکر می‌کنم در قالب‌های نیمایی و غزل، د- خواب گنجشک‌ها در قالب نیمایی، ه- آهسته‌خوانی در قالب شعر کوتاه.

- دو مجموعه از امیرحسین نورالدینی به نام‌های الف- آدم‌هایی که به بهشت می‌روند، در قالب‌های رباعی و دوبیتی ب- آدم‌هایی که از بهشت آمده‌اند، در قالب شعر سپید .

- از ما برای مردم در قالب غزل از سمیرا عسکرنژاد

- زندگی شیشه پيله می‌خواهد غزل طنز از مهدی جهانبخش

- سلول‌هایم انفرادی‌اند، در قالب غزل از اکبر خدادادی

- تازگی‌ها از نگاه اتفاقی می‌پرد در قالب غزل از اسدالله محمدصادقی

- سبلی پر از نگاه و یک بقچه پر از خالی از پروین وجدانی در قالب‌های سنتی و شعر سپید و نیمایی

- مگر سکوت خداوند از محمد شریفی در قالب شعر سپید بلند و کوتاه.

- آثار علی حیدری‌زاده شامل: الف- فریادهای بی‌صدا در قالب‌های غزل، رباعی و دوبیتی، ب- رای لب ماهیان بجز دریا نیست، مجموعه‌ای درباره دفاع مقدس در قالب غزل؛ به علاوه یک شش‌پاره، پ- خنجر بگو حوالی آن سر چه می‌کنی در

قالب غزل و درون مایه شعر آیینی، ت- ساکت که از آسمان صدا می‌آید در قالب‌های دوبیتی و رباعی، ث- حضرت آسمان در قالب چهارپاره پیوندی، سید/ار سبز تبر خورده/م در قالب غزل.

۲-۱- سرودک یا شعر کوتاه

سرودک یا شعر کوتاه در قالب نیمایی یا سپید سروده می‌شود و معمولاً از یک تا چند سطر بیشتر نیست. پند اخلاقی که گاهی با طنز هم توأم می‌شود، از مهم‌ترین درون‌مایه‌های آن است. سرودک نگاهی شاعرانه و ژرف به یک یا چند صحنه است؛ گویی شاعر مانند عکاسی چیره‌دست، لحظه‌های ناب زندگی را شکار می‌کند و در قاب واژگان به بند می‌کشد. شعر کوتاه می‌تواند در یک سطر هم نوشته شود و فشردگی و عمق اندیشگی و سازوکار کلامی از ویژگی‌های آن است (ر.ک: نوذری، ۱۳۸۱: ۱۹).

شعر کوتاه یکی از شاخه‌های بالنده شعر امروز فارسی است. برخلاف فرم‌های کهن آن، اعم از رسمی و مردمی، که حدود و ثغور سطرها، لخت‌ها، هجاها، تکیه‌ها، قافیه‌ها و سجع‌ها در آنها کاملاً روشن است، برای هیچ‌کدام از شعرهای کوتاه امروزی، حد و مرزی نمی‌توان رسم کرد. پاره‌ای وزن نیمایی دارند و پاره‌ای فاقد وزن بیرونی هستند. بعضی قافیه دارند و اغلب فاقد قافیه هستند. تعداد سطرها نیز در این شعرها، حد معینی ندارد و بین دو تا ده سطر در نوسان است. تا اکنون سه کتاب شعر از شاعران رفسنجان منتشر شده است که سرودک سپید قالب اصلی آنهاست:

الف- مگر سکوت خداوند از محمد شریفی، ب- آدم‌هایی که از بهشت آمده‌اند از امیرحسین نورالدینی، ج- آهسته‌خوانی از سیدعلی میرافضلی. البته این قالب در دیگر کتاب‌های شاعران رفسنجان هم به صورت پراکنده وجود دارد. اگر به اشعار کوتاه شعرای رفسنجان از دریچه‌ای بنگریم که دیدمان بیشتر ناظر بر محتوی و درونمایه باشد تا ساختار صوری، می‌توان خصایصی به شرح زیر در آنها شاهد بود:

گاهی سراینده در سرودک، واژه‌ای می‌آورد که همین تنها و منفرد بودن واژه توجه مخاطب را جلب می‌کند. این واژه اغلب پس از خود و گاهی قبل از خود تصویری مجازی در قالب ترکیب یا جمله‌ای توضیح‌گونه یا تشبیه‌گونه به همراه دارد؛ چنانکه گویی شاعر آن واژه را از دید خود معنی یا معرفی می‌کند. این تصاویر مجازی شاعرانه، به‌زیبایی از نظر محتوایی، فضای خالی شعر را در ذهن مخاطب اشباع می‌کند و به معنای آن واژه نوعی تعالی و تقدس می‌بخشد. «تصویر مجاری حاصل کشف رابطه یا ایجاد پیوند میان دو یا چند امر است که به‌ظاهر ارتباطی با هم ندارند. این ارتباط فقط در خیال ما اتفاق می‌افتد» (فتوحی، ۱۳۸۶: ۵۲):

تنهایی

سرود کیهان (شریفی، ۱۳۸۴: ۷۹)

و انسان

کلمه‌ای است

برای کجا نوشتن (نورالدینی، ۱۳۹۰: ۷۸)

ای حالت آشفته‌گی من

دریا! (میرافضلی، ۱۳۸۶: ۱۰)

نمونه زیر هم استفاده هنرمندانه شاعر از تصویر مجازی را نشان می‌دهد. برقرار کردن ارتباط بین رد پای تنها بر جاده با رد پای پرستو بر تربت باران واجد تصویری بدیع است؛ چنانکه گویی شاعر قصد دارد صحنه‌ای را برای نمایش آماده کند:

رد پای پرستویی

بر تربت باران است

این رد پا

که تنها

بر جاده مانده است (شریفی، ۱۳۸۴: ۸۶)

گاهی ارتباط بین دو صحنه که در ذهن شاعر شکل می‌گیرد، با گونه‌ای تضاد و تقابل بیان می‌شود:

خطی سفید

در وسط جاده‌ای سیاه

تردید بین رفتن و

نرفتن است (نورالدینی، ۱۳۹۰: ۸۶)

گرچه سیاه

خفته زیر سایه درخت

روی شاخه

جای خالی پرندگان (میرافضلی، ۱۳۸۶: ۶۶)

مورچه‌ها جیغ می‌کشند

ما تصویر سکوت را

با هم به تفاهم رسیده‌ایم (نورالدینی، ۱۳۹۰: ۷۴)

چنانکه ملاحظه می‌شود، این گونه ادبی در شعر شعرای رفسنجان با وجود فشردگی، ابهامی ایجاد نمی‌کند و یه معما تبدیل نمی‌شود؛ چراکه «نکته مهم این است که شعرک با وجود پافشاری در ایجاز و به‌کاربردن حداقل جملات تا جایی پذیرفتنی است که به چیستان و معمایی دشوار بدل نشود. شعر کوتاه با همه فشردگی در ذهن خواننده، شعر کامل تصور می‌شود» (رک: نوذری، ۱۳۸۱: ۱۸-۱۹).

۲-۲- ثلاثی در وزن رباعی (سه‌گانی)

قالبی است سه‌مصراع در شناساهنگ (وزن) رباعی که مصراع نخست و آخرش هم‌قافیه‌اند. بنابر سنت نام‌گذاری قالب‌ها، رباعی (یکی از قدیمی‌ترین قالب‌های شعر فارسی) نامی برگرفته از ظاهر شعر است و به درونمایه سروده ربطی ندارد، در نتیجه می‌توان به پیروی از این شیوه قدیمی در نام‌گذاری قالب‌ها، نام سه‌گانی را بر این قالب جدید نهاد:

یک پاره ابر روی یک پاره ماه

می‌آید و از پیاده رو می‌گذرد

یک تکه سپید زیر یک تکه سیاه (میرافضلی، ۱۳۸۳: ۹۳)

واضح است اگر از زاویه شعر نیمایی کوتاه به این شعر نگریسته شود، راحت با آن ارتباط چشمی و ذهنی و عاطفی برقرار می‌کنیم؛ ولی اگر پس از خواندن چند رباعی به این قالب برسیم، چون به‌طور شرطی منتظر کامل شدن آن هستیم و انتظار چنین قالبی را نداریم، دچار چالش ذهنی می‌شویم و لذت ما کاهش می‌یابد. باید سه‌گانی را سروده‌ای تفننی بین دو قالب رباعی و نیمایی دانست. یادآوری این نکته ضروری است که در اینجا منظور از شعر نیمایی شکسته شدن قالب‌های سنتی و بی‌توجهی به الزام قافیه در پایان مصراع‌هاست و به تعبیری ساختارشکنی نیمه در اشعار ابتدایی اوست.

۲-۳- رباعی دوقافیه‌ای

نیم حدود ۴۲۸ رباعی سروده است که درونمایه آنها اغلب وصف حال خودش است و مجموع آنها در آب در خوابگاه مورچگان به چاپ رسیده‌است؛ اما او از لحاظ ساختار ظاهری عمیقاً به ساختار سنتی رباعی پایبند بوده‌است؛ لذا شعر او در این

حوزه نسبتی با شعر کوتاه معاصر ندارد (نوذری، ۱۳۸۱: ۴۴). شعر اغلب پیروان او هم به همین ساختار مأنوس نزدیک است و شاعر ساختارشکن در این حوزه کم است؛ شاید پرویز ناتل خانلری را بتوان نخستین کسی دانست که در زمینه شکستن این ساختار مأنوس طبع آزمایی کرده است:

هر دم که دل نشاطی و شوقی یافت
تا خواستم جمال سحر بینم
ناگه هزار مشغله پیدا شد
روزم گذشت و شب فردا شد
(خانلری، ۱۳۵۰: ۲۰۱)

جلیل صفریگی نیز شاعری ساختارشکن در این حوزه است. رباعی زیر از او نه قافیه دارد و نه ارتباط معنایی: می‌خواستم این شعر رباعی باشد در دفتر سرنوشت من دست ببر
اما چه کنم قافیه‌اش اندک بود
بین من و مرگ ویرگولی بگذار
(صفریگی، ۱۳۸۶: ۶۸)

اما دو دهه رباعی‌پژوهی سیدعلی میرافضلی را توانا ساخته تا نوآوری‌هایی را در این قالب تجربه کند یا نوآوری دیگران را در این زمینه به سامان برساند و تکمیل کند. شاید بعضی از آنچه نوآوری‌های او می‌نامیم، دیگران هم تجربه کرده باشند، ولی جنبه نوآورانه کار او در این قالب خاص (شعری متشکل از چهار پاره بر وزن رباعی بدون رعایت تساوی هجاها در هر بند، که بند اول و چهارم مشمقی باشد) در گنجشک ناتمام و دارم به ساعت مچی فکر می‌کنم، نسبت به دیگران نمود بیشتری دارد:

یک دشت ترانه بود و یک عالمه عشق

دل‌تنگی ابر نم نمک می‌بارید

شب بود و پرنده بود و نیلوفر و رود

من بودم و حزن بود و باقی همه عشق (میرافضلی، ۱۳۸۳: ۹۰)

گویی شاعر خواسته است تا به گونه‌ای جدید رباعی را تجربه کند؛ واکنش‌ها را بسنجد تا در آینده بهترین قالب را برگزیند. اگر آثار شعری میرافضلی را به ترتیب بخوانیم، حرکت او را در انتخاب قالب برای رسیدن از شک به یقین می‌بینیم.

۲-۴- سرودک نیمایی در وزن رباعی (رباعی نیمایی)

سروده‌ای نیمایی و چهاربندی در وزن رباعی است که هر مصراع در مقایسه با مصراع سوم، یک یا چند هجا، کمتر دارد. به نظر می‌رسد هر دو نام «سرودک نیمایی در وزن رباعی» یا «رباعی نیمایی» برای آن مناسب است:

تاریکی را درود

آن‌گاه که ناگاه فرو می‌آید

و یک یک اهل خانه را گرد چراغی مألوف

به یک‌رنگ شدن اشاره می‌فرماید (میرافضلی، ۱۳۸۳: ۹۱)

وزن عروضی این نوع سروده‌ها تقریباً همان وزن رباعی است و نوع قافیه به‌ویژه در مصراع‌های دوم و چهارم نیز پیوند این نوع سرودک را با رباعی تقویت می‌کند.

۲-۵- تکبیت‌های نیمایی

یکی از ویژگی‌های زیبای اشعار کوتاه نیمایی در مجموعه گنجشک ناتمام (سروده سیدعلی میرافضلی)، تکبیت‌هایی است که بر وزن رباعی و به شیوه نیمایی سروده شده‌اند. تصاویر تو در تو، مضمون‌های زیبا، توجه به طبیعت و تمام‌شدن معنا در بیت از ویژگی‌های این سرودک‌هاست، که آنها را از لحاظ مضمون و ساختار به تکبیت‌های شاعران سبک هندی شبیه می‌سازد که به شکل نیمایی نگارش یافته‌اند. این تکبیت‌ها گویی بیت دوم یک رباعی هستند که گاه بدون فعل آورده شده‌اند تا

خیالی تر باشند. ویژه‌نامهٔ / این هجاهای همخوان، صفحه سه و بخش نخست کتاب گنجشک ناتمام هر دو از آقای میرافضلی را می‌توان شعر کوتاه نیمایی بر وزن رباعی دانست:

بر ساحل، هیزم تر افروخته‌اند
 آغشته به بوی دود برمی‌گردم (میرافضلی، ۱۳۸۳: ۱۰)
 باران نثار شبنم و مروارید
 میراث مه شبانه بر شانهٔ کاج (همان: ۱۲)
 چون موج که می‌آید و برمی‌گردد
 سودای رسیدن است در هر نفسم (میرافضلی، ۱۳۸۳: ۱۵)

۲-۶- نیمبیت‌های نیمایی

بعضی از شعرهای کوتاه نیمایی اگر پیوسته نوشته شوند، درست به اندازه یک رباعی یا مصراع از رباعی می‌شود:

ای حالت آشفتنگی من
 دریا! (میرافضلی، ۱۳۸۳: ۱۰)
 باد سر ظهر
 مزه شن می‌داد (همان: ۱۳)

۲-۷- غزل بی‌قافیه و ردیف (غزل بی‌قید)

قالبی است تفننی و دلنشین که نوآوردهٔ میرافضلی است. سروده‌ای تغزلی با مصراع‌های هم وزن و برابر (از نظر تساوی هجاها در هر مصراع) که از قید قافیه و داشتن دو مصراع برای هر بیت آزاد است. در این نوع سروده، بندهایی شبیه سروده‌های کوتاه نیمایی می‌آید که هر کدام به تنهایی تصویری مستقل می‌سازند، ولی وقتی آنها را در پی هم می‌خوانیم، درمی‌یابیم که موضوع واحدی را روایت می‌کنند و بین آنها پیوندی عمودی نیز برقرار است. در مجموعهٔ گنجشک ناتمام بیت‌هایی سنتی با چینش نیمایی می‌بینیم، ولی در این قالب شاعر تصمیم گرفته است همه را به شکل سنتی در یک شعر بگنجانند، در حالی که می‌توانست هر کدام را مانند کتاب گنجشک ناتمام در یک صفحه و به نام شعر کوتاه بنویسد:

رفتی به صحرا و نسیمش نسترن داشت	واگن به واگن بوی حوا پرتقالی ست
در باغ سیب، ایمان من ممنوعه می‌رفت	شعری نوشتم آسمان مرطوب می‌زد
مربوط من دندان عقلم کنده می‌شد	دل‌کندم از لب‌های تو آواز لقی شد
باید ببخشید این صدای بی‌اتو را	چین و چروکش وامدار یک جنون است
من آمدم جن در لباسم راه می‌رفت	در حوض آبی ماهیان ترسیده بودند
باران که آمد چترها لکنت گرفتند	ای راه‌راه خنده‌ات عریانی من
این بار قسطم را سر موعد پرداز	تا ظلمتم در امتدادت گُر بگیرد
بنویس ای خاک دچار برف بنویس	این ارتعاش خیس مدیون بهار است

(میرافضلی، ۱۳۸۶: ۲۸)

۳- پارودی

«پارودی که در قدیم به آن نقیضه می‌گفتند و برخی آن را 'نظیره طنزآمیز' ترجمه کرده‌اند، شعری است که به تقلید شعری دیگر گفته شده و مبتنی بر طنز و هزل است. در حقیقت اثر دومی اثر نخستین را به سخره گرفته است. به طور کلی شاعران و نویسندگان یکی از سه روش زیر را برای سرودن پارودی (نقیضه) به کار می‌برند:

الف- از نظر لفظ: با تغییر دادن کلمات، اثر اصلی را به شکل فکاهی و عامیانه درمی‌آورند؛ مثل تقلید بسحاق اطعمه از غزلیات سعدی و حافظ:

دارم از «کله» و «کیا» گله چندان که می‌پرس
 که چنان زو شده‌ام بی‌سروسامان که می‌پرس
 (بسحاق اطعمه، ۱۳۹۲: ۱۴۶)

ب- از نظر سبک و شیوه بیان که در آن روش نگارش نویسندگان یا شیوه شاعری شاعران برای بیان موضوعی غیرجدی انتخاب می‌شود؛ همانند *خارستان* ادیب کرمانی که تقلید طنزآمیزی است از سبک *گلستان سعدی*.
 ج- از نظر درون‌مایه که محتوای اثری به شکل طنزآمیز بازسازی می‌شود؛ همانند *رساله اخلاق الاشراف* (شمیسا ۱۳۸۹: ۱۳۳).

پروین وجدانی از شاعران رفسنجان هم به پیروی از حافظ چنین سروده است:

آنان که خاک را به نظر کمیا کنند
 ای کاش فکر اصغری و مش رضا کنند
 آنان که باد غبغیان روز و شب کنند
 فکری به حال پنچری چرخ ما کنند
 (وجدانی، ۱۳۸۳: ۲۵)

مهدی جهانبخش به استقبال از مخمس مشهور شیخ بهایی - که خود در اصل تضمین غزل خیالی بخارایی (متوفی ۸۵۰ ق) بوده است - با مطلع:

تا کی به تمنای وصال تو یگانه
 اشکم شود از هر مژه چون سیل روانه
 چنین سروده است:
 یک سال تمام است که من غسل نکردم
 هر روز نوشتند که خالیست خزانه
 ای خر بخور از توبره و آخور و خوش باش
 یعنی که به یک تیر بزن چند نشانه
 مستأجر آواره منم هیچ ندارم
 امسال بیا و بکنم صاحب خانه
 (جهانبخش، ۱۳۹۲: ۱۴۲)

به پندار نویسندگان این جستار، گرایش به مضامین سیاسی و اجتماعی از عوامل عمده توجه شاعران این دیار به این گونه ادبی است. بررسی اشعار جهان‌بخش نشان می‌دهد که طنز تلخ اشعار او واگویی‌ای از بداخلاقی‌ها و بدرفتاری‌های اجتماعی است که به‌ویژه در «پارودی» او بازتاب داشته است. «این نوع کاربرد زبان در واقع تنها وسیله‌ای شده است برای بیان مقصود در قالب زبان معمول و هنجار و البته اندیشه‌ای تازه ندارد» (ر.ک: حسنی، ۱۳۸۶: ۱۵)، ولی طنز زیبایی که در این «پارودی» دیده می‌شود، کمبود بهره‌گیری از کارکردهای هنری زبان را جبران کرده است.

۴- موسیقی شعر

شعر را رستاخیز کلمه‌ها گفته‌اند؛ «گویا نخستین عاملی که مایه رستاخیز کلمه‌ها در زبان شده، کاربرد موسیقی در نظام واژه‌ها بوده است» (شفیعی‌کدکنی، ۱۳۷۳: ۸). اهمیت موسیقی در شعر و تأثیر انکارنشده آن در نفوس سبب شده است که شعرا به طور جدی به این موضوع توجه نشان دهند.

۴-۱- واج آرایی

موسیقی پدیدآمده از تکرار واج‌ها را نغمه حروف یا واج‌آرایی می‌گویند. زمانی می‌توان واج‌آرایی را یکی از ویژگی‌های بدیعی دانست که نقشی آگاهانه و گوش‌نواز داشته باشد. باید پذیرفت که هیچ شعری بدون واج‌آرایی کامل نمی‌شود؛ زیرا قافیه یکی از پایه‌های تعریف شعر است و از بالا به پایین در بیت‌ها موسیقی می‌نوازد. بنابراین واج‌آرایی ستونی (عمودی)

چیزی جز قافیه نیست» (راستگو، ۱۳۸۳: ۱۹).

هنر شاعر آگاهی اوست که باید آگاهانه واژه‌ها را برای بیان معنی به خدمت بگیرد. کاربرد همه واژه‌ها ریشه در آگاهی‌ها و آزمون و خطاهای شاعر دارد؛ حتی اگر آرایه‌ای بدون قصد قبلی در شعر بیاید. زیبا نشستنش، وابسته به آزمون‌های پیشین سراینده است. واج‌ها آنگاه آرایشگر شعر می‌شوند که افزون بر گوش‌نوازی، احساس برانگیز نیز باشند و هنگام آوازخوانی یه کمک خواننده بیایند؛ وگرنه صرف تکرار شدن یک واج به خودی خود شاعرانه نیست. به پندار نویسندگان این جستار، باید تقسیم‌بندی واج‌آرایی به‌گونه‌ای باشد که کاربرد و نحوهٔ چینش آنها الگویی مناسب ارائه کند.

۴-۱-۱- گونه‌های واج‌آرایی از دیدگاه نمای بیرونی

از میان گزینش‌های خاص هنری در ساختار زبانی، واج‌آرایی از زیرمجموعه‌های سطح آشناسی به شمار می‌آید (ر.ک: وردانک، ۱۳۸۹: ۱۰۲) که الگویی مناسب برای پیوند خواننده و متن است و بازی‌های نمایشی این سطح زبان، علاوه بر خیال‌آفرینی، معنا آفرین نیز می‌تواند باشد.

۴-۱-۱-۱- واج‌آرایی زوجی

واج‌آرایی زوجی از نزدیکی دو واژه که واجی یکسان دارند پدید می‌آید. تکرار این آرایه، به صورت متوالی، می‌تواند زنجیره‌ای پدید آورد که به موسیقی کلام خدمت کند. این واج‌ها ممکن است در آغاز یا پایان یا میان واژه‌ها باشند:

صبحگاه بلوغ پـنجره‌ها حاصل وصلشان دو شبنم شد
عشق از دیدن حسین و حسن ابر بارانی محرم شد
(حیدری ت، ۱۳۹۱: ۲۵)

تکرار زوجی ب در (صبحگاه بلوغ)، ه در (پنجره‌ها حاصل)، ص در (حاصل وصلشان)، ش در (شبنم شد) س در (حسین و حسن) ب، ر، در (ابر بارانی) این زنجیره را پدید آورده‌اند.

۴-۱-۱-۲- واج‌آرایی پیاپی

در نمونهٔ زیر تکرار واج «ش» در ابتدای چهار واژهٔ متوالی دیده می‌شود:

شهردار شریف شهر شماسست کدخدایی که روستا را خورد
(جهانبخش، ۱۳۹۲: ۴۵)

۴-۱-۱-۳- واج‌آرایی پراکنده

تکرار واج «خ» در واژه‌های (خود، آمیختنم، چرخ، ریختنم، خیس، خواب و رختخواب) به آهنگین‌تر شدن شعر کمک کرده است.

چند دور دگرم با خود آمیختنم می‌باید چرخ در چرخ به‌هم ریختنم می‌باید
(میرافضلی، ۱۳۷۸: ۵۶)
این چه کابوسی است بر روح و تنم خیس کردم خواب را در رختخواب
(جهانبخش، ۱۳۹۲: ۵۵)

۴-۱-۲- واج‌آرایی‌ها از دیدگاه کاربرد و هدف

۴-۱-۲-۱- گوش‌نوازی بی‌مفهوم

در این واج‌آرایی، موسیقی حاصل از تکرار صداها و حروف هیچ رابطه‌ای با مفهوم بیت ندارد و هیچ پیامی به مخاطب نمی‌دهد، فقط زیباست. گویی سراینده به دنبال واژهٔ نخست، واژگانی را با واجی مشترک آورده است تا نمای بیرونی را زیبا نماید. بر اساس این الگوی آوایی توازن ایجادشده در سطح کلام تصنعی و مکانیکی است؛ مانند:

شهردار شریف شهر شماسست کدخدایی که روستا را خورد
(جهانبخش، ۱۳۹۲: ۴۵)

۴-۱-۲- نام آواساز

به صداهای موجود در طبیعت مانند صدای حیوانات (چهچه، میومیو، قارقار و ...) و اشیاء (خرخر، خورخور، کرکر، شر شر و ...) نام آوا می گویند. در این واج آرای صدای حیوانات و محیط اطراف احساس می شود؛ برای نمونه همین سراینده در بیتی دیگر در همان سروده می گوید:

کرم بیچاره در دل خرما به خیال خودش خدا را خورد
(همان: ۴۵)

در این بیت تکرار حرف «خ» علاوه بر ارزش موسیقایی چنان در گوش پژواک می کند که شنونده صدای خرخر خورده شدن خرمای خشک را احساس می کند. می توان گفت این گونه از واج آرای هدف دار است.

۴-۲- جناس

زیبایی این آرایه به میزان یکسانی واج های واژه ها وابسته است؛ مانند چندقلوها که همیشه دیدن و کشف تفاوت های آنها برای بیننده جالب است و بیننده از گمراهی خود لذت می برد. در شعر واژه هایی که در ظاهر شبیه، ولی در باطن متفاوت اند، کشف تفاوت معنایی آنها برای خواننده دلپذیر است. باید این آرایه را از خانواده واج آرای ها دانست؛ زیرا در سروده، نوعی نغمه حروف و موسیقی کلام را می سازند. این آرایه از جمله آرایه های تقلیدی و تصنعی است و شاعران رفسنجانی هم گاهی در این زمینه از تجربه های گذشتگان با همان روش بهره برده اند:

تساج گلی که روی قبرم می گذارند جز مهر بی مهری به سنگ قبر من نیست
(محمدصادقی، ۱۳۹۰: ۱۰۴)
در حرا با حرارت ابراء خاتم بهترین غزل می شد
(حیدری، ب ۱۳۹۱: ۱۵)

اما باید این نکته را نیز اضافه کرد که در سازه شناسی، اشتقاق در حوزه واژه سازی قرار می گیرد که تحت سه گونه هم نشینی (واژه مشتق، واژه مرکب و واژه مشتق مرکب) واژه های جدید را به دست می دهد (رک: صفوی، ۱۳۸۳: ۱۹۹-۲۰۰). تناسب آوایی و همگونی واژه ها با بهره گیری از این قابلیت زبانی به دست می آید؛ اگرچه در حوزه ادبیات، تناسب آوایی و همگونی واژه ها به طور معمول نوعی بازی زبانی است؛ چپش مناسب آنها، معناگستر نیز هست؛ چنان که در اشعار زیر این قابلیت دیده می شود:

می خواهم برگونه تو تازه شوم

این گونه تر

این گونه تر

این گونه ببار (میرافضلی، ۱۳۸۶: ۷۴)

کلمه «این گونه» معنای صفت تفضیل را می رساند. بین گونه اول (رخ) و گونه دوم (شیوه) جناس تام دیده می شود. نکته ظریف دیگر در این شعر، ایهام تناسب لطیفی است که بین «تازه» و «تر» دیده می شود.

از پنجره نیمدار و نمدار گذشت (میرافضلی، ۱۳۸۳: ۱۶)

۴-۳- باشگونی (قلب یا مقلوب)

آرایه ای که با برعکس کردن ترتیب واژگان یک ترکیب یا جمله، ساخته و پرداخته می شود و معنای جدیدی می آفریند:

از چنین خویش، قهر با قومم
از چنین قوم، قهر با خویشم
(جهانبخش، ۱۳۹۲: ۱۱۱)

هر شعر

فریاد خسته‌ای است

و هر خسته

شعری است بی صدا (نورالدینی، ۱۳۹۰: ۲۵)

انقراض‌های با شکوه

با شکوه گونه‌های منقرض (میرافضلی، ۱۳۸۹: ۷)

این آرایه به‌ویژه در شعرک‌ها نمود بیشتری دارد و این نشان می‌دهد که شاعر می‌تواند با استفاده از این ابزار، برای ایجاد تصویر و معناآفرینی، بیشترین بهره را از کمترین فضا و مجال ببرد.

۴-۴-۱- ایهام (چندمعنایی)

یکی از مهم‌ترین آرایه‌های شعر فارسی ایهام است. این صناعت بدیعی زاییده معانی گوناگون واژه و پیوندهای گوناگون آن با واژگان دیگر است. گویی سراینده برای سرودن در دو زمان به سر می‌برد: نخست در زمان جوشش؛ سپس در زمان جوشش. زمان سرودن جوشش است و زمان ویرایش، جوشش. ایهام، جوشش ذهن سراینده، برای آرایه‌مندساختن سروده است. اگرچه ایهام، گاهی به صورت ناخودآگاه، در سروده بعضی شاعران می‌نشیند، اغلب، ایهام بدون ممارست‌های پیشین در سروده پدید نمی‌آید. جوشش‌هایی که واژگان را در پنجه ذهن شاعر چون موم نرم می‌سازد. در ایهام، خواننده از سرگردانی در بین چند معنی، دچار خلسه‌ای شیرین می‌شود و با کشف معناهای گونه‌گون آن، در درون خود بر شعور خود می‌بالد. ایهام یکی از مهم‌ترین آرایه‌های دوست‌داشتنی است که در سروده‌های شاعران رفسنجانی نمود گسترده‌ای دارد. در اینجا تنها از ایهام‌هایی نام برده می‌شود که به نظر می‌رسد در کتب بدیعی سنتی لااقل به طور صریح به آنها اشاره نشده است:

۴-۴-۱- ایهام لفظی پیوندی با حروف یکسان

گونه‌ای از ایهام است که از خوانش تند دو (یا چند) واژه، خواننده متوجه حضور واژه‌ای دیگر می‌شود که در واقع از پیوند آن دو واژه به ذهن می‌آید؛ حروف یکسانی با واژه‌های حاضر دارد و پیوند معنایی استواری با آن بیت ایجاد می‌کند. همین موضوع سبب نوعی زیبایی‌آفرینی می‌شود. به این نوع ایهام در آثار دیگر اشاره نشده است. می‌توان پنداشت که طبع آزمایی شاعر در خلق این آرایه بلاغی نقش داشته است.

دست سقا تمام هستی خویش
تن یک رود شعله‌ور بدهد

(حیدری‌زاده، الف ۱۳۹۱: ۴۹)

الف) هستی خویشتن به یک رود شعله‌ور بدهد
ب) هستی خویش و تن به یک رود شعله‌ور بدهد

شهر بانوی عشق تو اینجاست
شهر خورشیدهای عرفانی است

(همان: ۵۷)

الف) شهربانو مادر امام سجاد (ع)، ب) شهر (کشور) آن بانو؛ یعنی ایران.

اشک او را ز دیده جاری کرد. (حیدری، ب ۱۳۹۱: ۱۵) الف) راز ب) را ز

تلخی خاطرآتشان این بود (همان: ۲۵) الف) خاطرآتشان ب) خاطرآتشان

۴-۴-۲- ایهام لفظی پیوندی با حروف غیریکسان

نوعی از ایهام است که در آن خواننده با خواندن آن احساس می‌کند که از پیوند آواهای چند واژه، صدای واژه‌ای یا ترکیبی یا

جمله‌ای دیگر را می‌شنود. در این مورد، یاید گفت آنچه خواننده می‌بیند با آنچه می‌شنود مختلف است؛ با وجود این، آنچه در ذهنش می‌شنود یا واژه‌ها با واژه‌های دیگر بیت که می‌بیند، پیوند معنایی نزدیکی دارد:

شنیدی یوسفی گفته (بکن آن) / فراری گشت در زندان زمین خورد (حیدری‌زاده، ب ۱۳۹۱: ۲۲)

در این بیت افزون بر ایهام «زمین خورد» به معانی زمین‌خواری یا شکست یا برخورد با زمین، ایهام دیگری هم حضور دارد که همانا ترکیب «به کنعان» است که از شنیدن «بکن آن» به ذهن متبادر می‌شود و با یوسف و زندان پیوند دارد.

شعرم از عمق چاه می‌جوشد از دل مرد و ماه می‌جوشد

(همو، ب ۱۳۹۱: ۲۲)

الف) از دل مرد و ماه می‌جوشد. ب) از دل مردما (تلفظ عامیانه مردم‌ها) می‌جوشد.

احدش که بدون حمزه شکست الف) احدش که ب) احد اشک بدون حمزه (همو، ب ۱۳۹۱: ۱۹)

۴-۴-۳- ایهام لفظی عامیانه

در این ایهام واژه‌ای، هنگام خوانده شدن، واژه‌ای دیگر با تلفظ عامیانه را تداعی می‌کند که معنی جداگانه‌ای دارد؛ ولی در ارتباط با واژه‌ای که با آن ایهام دارد دلپذیر است:

گفته‌ای گوسفند عشق نشو در جواب تو گفته‌ام می‌شوم

(جهانبخش، ۱۳۹۲: ۱۱۱)

الف) در جواب تو گفته‌ام من می‌شوم (گوسفند ماده) هستم ب) در جواب تو گفته‌ام می‌شوم

۴-۴-۴- ایهام تلمیح

ایهام تلمیح آن است که واژه‌ای همزمان به دو حادثه اشاره کند؛ چنانکه بار معنایی آن در بادی امر به یک حادثه و بار معنایی ضمنی آن که به ذهن متبادر می‌شود، به حادثه‌ای دیگر اشاره کند؛ نمونه:

بس که از چشم او غزل تابید کوه ابوطالب نگاهش شد

(حیدری‌زاده، ت ۱۳۹۱: ۱۳)

الف) اشاره به ماجرای شعب ابی‌طالب و اینکه بعد از عبدالمطلب ابوطالب (ع) حامی و سرپرست پیامبر (ص) شده بود.

ب) کوه با نگاه آسمانی پیامبر (ص) طالب او شد (اشاره به عبادت کردن پیامبر (ص) در غار حرا)

۴-۴-۵- ایهام کاربردی

تلفظ واژه‌ها نقش مهمی در بعضی آرایه‌های ادبی مانند ایهام لفظی، جناس‌ها و واج‌آرایی دارد. به طور معمول در پیداکردن زیبایی‌های یک شعر، زبان، چشم، گوش و ادراک خواننده ابزار لذت‌بردن او هستند. چشمش آن زیبایی‌ها را می‌بیند، زبانش می‌خواند، گوشش می‌شنود و مغزش زیبایی‌شناسی می‌کند، ولی در عصری که کاربرد نمود آوایی آثار ادبی با ابزارهای نوین نظیر هدفون در حال پیشی گرفتن از نمود کتبی شعر است و در زمانی که مردم کمتر مطالعه می‌کنند و بیشتر می‌شنوند، کافی دانستن درک و گوش مطالعه‌کننده برای زیباشناسی درست نمی‌نماید.

گاهی خواننده سروده‌ای را می‌خواند و واژه‌ای را به‌گونه‌ای تلفظ می‌کند که شنونده گمان می‌کند روی سخن با اوست، ولی با ادامه خوانش، به نادرستی گمان خود پی می‌برد و به خطای خود می‌خندد؛ نمونه:

ساکت، که از آسمان صدا می‌آید این زمزمه از بزم خدا می‌آید

ای دل تو به او چه هدیه‌ای خواهی داد فردا که ولی عصر ما می‌آید

(همو، الف ۱۳۹۱: ۷۷)

شنونده با شنیدن واژه «ساکت» نخست خود را مخاطب می‌داند و شاید هم با تداعی شدن خاطرات معلم و کلاس اندکی

بترسد؛ ولی با شنیدن کامل رباعی به خواست سراینده پی می‌برد و از فریب خود نه‌تنها ناراحت نیست، بلکه از دو هلویی واژه

مورد اشاره لذت ادبی می‌برد.

نمونه‌هایی دیگر از این نوع ایهام:

نام تو در ترانه لبریز من شکفت (میرافضلی، ۱۳۸۶: ۱۵)

در وجود همه از عکت سودای تو ریخت (مرعشی، ۱۳۸۶: ۵۶).

در نمونه‌های فوق شنونده نخست می‌پندارد مخاطب اوست اما بعد می‌فهمد خطاب با معشوق است.

مادر حیاتم داد (وجدانی، ب ۱۳۸۳: ۷) حیاتم داد، حیا یاد دادن را هم به ذهن متبادر می‌کند.

۵- آشنایی‌زدایی در تلمیح برای آفرینش طنز

درباره پیشینه آشنایی‌زدایی باید گفت از روزی که آدمی بر آن شد که نیکوتر از دیگری سخن گوید و روش سخن خود را دگرگون کند، آشنایی‌زدایی پدید آمد و درباره مفهوم آن می‌توان گفت: «آشنای‌زدایی تمام شگردهایی را در برمی‌گیرد که زبان شعر را با زبان نثر و هنجار بیگانه می‌کند و می‌توان آنها را در گروه موسیقایی و گروه زبان‌شناسیک گنجانند. در گروه موسیقایی انواعی از توازن‌های صوتی جای می‌گیرد که از طریق وزن عروضی، قافیه، ردیف و هماهنگی‌های مختلف صوتی ایجاد می‌گردد و در گروه زبان‌شناسیک مطالبی طرح می‌شود؛ از قبیل استعاره، مجاز، حس‌آمیزی، ایجاز، حذف، باستان‌گرایی، صنعت‌هنری، ترکیبات زبانی، آشنای‌زدایی قاموسی و آشنای‌زدایی در حوزه نحو زبان و بیان پارادوکسی» (پورنمداریان، ۱۳۸۱: ۹). همان‌گونه که پوشیدن لباس‌های قدیمی برای عکس‌برداری همیشه خنده‌دار است، زیرا انسان را به شکلی کاذب به گذشته می‌برد و می‌خنداند، عاشق و معشوق امروزی را مثلاً در قیافه لیلی و مجنون به نمایش گذاردن و آنها را برخلاف روال داستان به وصال رساندن نیز به همین‌گونه است و می‌توان آن را آشنای‌زدایی در تلمیح برای آفرینش طنز نامید:

علتی دارد که مجنون می‌کند در شب شوق زفافش اعتصاب

(جهانبخش، ۱۳۹۲: ۱۶)

در اینجا قهرمان کاذب امروزی لباس رستم به تن می‌کند، ولی شهامتی ندارد:

زابل ما را ببین که رستمش می‌شود سرکوب از افراسیاب

(همان: ۱۵)

باید خودت به چاه بیفتی برادری محض خدا به چاه تو را هل نمی‌دهند

(همان: ۱۸)

بر من - آن رستمی - که می‌گرید چشم دیو سپید آهسته

(همان: ۵۸)

شاعر در شعر زیر با طنزی تلخ و معنی‌دار زهد ریایی را نشان داده است:

عابدی خواست چون علی بشود عاقبت حرمت عبا را خورد

شیر را پس زد و نمک طلبد دید سخت است هر دوتا را خورد

(همان: ۴۵)

۶- آرایه‌های بیانی

در این بخش منحصراً به آرایه‌هایی اشاره خواهد شد که نقش و تأثیر بارزتری در مقایسه با سایر آرایه‌های این فن در شعر رفسنجان دارند و به‌گونه‌ای علاوه بر بحث زیبایی‌آفرینی، شرایط منطقه‌ای و اندیشه‌های اجتماعی و فرهنگی، در نحوه شکل‌گیری آنها کانون توجه بوده‌است.

نباید فراموش کرد که «معیارهای زیبایی‌شناسی دوره انقلاب اسلامی، بازتاب مستقیم ارزش‌های اجتماعی و انقلابی است که این ارزش‌های اجتماعی نیز به‌نوبه خود انعکاسی است از بقایای نظام ارزشی کهن و معیارهای ارزشی که در حال شکل‌گیری است» (امین‌پور، ۱۳۸۶: ۳۸۴)

۱-۶- تشبیه

تشبیه باید در خدمت اندیشه و احساس و خیال‌پردازی بزرگ‌تری باشد. درگیر بودن ذهن سراینده به تشبیه صرف، به یک بازی خانه‌سازی و جورچین کودکانه شبیه‌تر است تا به هنرورزی و آفرینش ادبی. با اندکی تأمل می‌توان دریافت که دو تشبیه زیر از پیرایه هنر عاطل نیست:

گاهی از خواب غفلت جنگل مثل خرگوش‌ها هراسانم
(جهانبخش، ۱۳۹۲: ۹۴)

قفل دلت را چگونه باز کنم (وجدانی، الف ۱۳۸۳: ۱۶)

در خصوص تشبیه در شعر شعرای رفسنجان باید گفت بسیاری از تشبیهات با ویژگی‌های فرهنگی و اقتصادی این منطقه در پیوند است. رفسنجان مرکز کشت پسته است و کشیدن سیگار در اغلب شهرهای کرمان از جمله رفسنجان رایج است:

همچو پسته چاک خواهم زد قبای خویش را تا نمایانم به اهل دل، بهای خویش را
(مرعشی، ۱۳۸۶: ۲۴)

سیگار خاطرات تو اندوه بی حساب (عسکرزاد، ۱۳۹۲: ۵۷)

شبه پسته دم‌بست رفسنجونه، لبخندم بنام ناز شستت رو خدا با ضد حالی‌ها
(همان: ۹)

۲-۶- استعاره مکنیه

استعاره در کتمان واقعیت، یعنی هدف اصلی شعر، نقش اصلی دارد. استعاره‌ها را باید موجودات دنیای خیالی ذهن شاعر دانست؛ زیرا شاعر دنیای موجود را نمی‌پسندد و چون توان دگرگون کردن آن را ندارد با واژگان به عوض کردن نام موجودات در دنیای استعاره‌ای روی می‌آورد.

استعاره‌های آشکار، ساختار ساده‌ای دارند، به این معنی که همه آنها به یک شیوه ساخته می‌شوند و با حذف مشبه و آوردن مشبه‌به به جای آن، استعاره آشکار شکل می‌گیرد:

نینوا رازی نهان برعکس رؤیاهای ما دشت سرخ ارغوان برعکس رؤیاهای ما
بارش یک‌ریز لبخند انار هاشمی بر مفاتیح الجنان برعکس رؤیاهای ما
ماهتابی روی دست آفتابی تشنه‌لب سینۀ آشفشان برعکس رؤیاهای ما
(خدادادی، ۱۳۹۱: ۴۴)

ماهتاب و آفتاب: استعاره از حضرت علی اصغر و امام حسین (ع)

تا اینکه ببینید به هنگام شکستن آیینۀ بارانی ما دیده کجا را (حیدری‌زاده، پ ۱۳۹۱: ۹)

آیینۀ بارانی: استعاره از دل

نماد و استعاره مکنیه (پوشیده) از استعاره مصرّحه (آشکار)، کاربرد بیشتری دارد. سراینده هرگاه بخواهد زیبایی‌آفرینی کند، بیشتر به استعاره مکنیه روی می‌آورد و هر گاه بخواهد مفهوم‌آفرینی کند، نمادین می‌سراید. با استعاره مکنیه است که تبخّر سراینده در شاعری آشکار می‌شود. نگاهش عمیق و معناساز و عارفانه و عاشقانه می‌شود. با این آرایه است که شاعر دنیای نوینی می‌آفریند که موجوداتش به‌گونه‌ای دیگر رفتار می‌کنند؛ شعر رفسنجان پر از این آرایه است و در دنیای ذهنی

شاعران رفسنجان استعاره مکنیه بیشترین زایش تصویری را دارد. آنان با بهره‌گیری از مصنوعات جدید (مانند عقربه ساعت) و واژه‌هایی که با نیازهای زندگی امروز پیوند دارند، در ساخت استعاره‌های مکنیه موجب خلق تصاویر جدیدی شده‌اند. به نظر می‌رسد شعرای رفسنجان، ساحت استعاره مکنیه را قدری توسعه داده‌اند؛ مختصات این استعاره در شعر شعرای رفسنجان بدین شرح است:

۶-۲-۱- آدم‌نمایی

این روش را تشخیص نیز می‌نامند؛ به این معنی که اشیا و حیوانات در شعر شخصیت انسانی بگیرند و کارهای انسانی بکنند. تشخیص را گروهی جان‌بخشی به اشیا معنی کرده‌اند، ولی این معنی جامع نیست؛ چون حیوانات هم جاندار هستند و تشخیص، حیوانات را شامل نمی‌شود؛ لذا «آدم‌نمایی» رساتر است:

خرم شدن عقربه‌ها (میرافضلی، ۱۳۸۳: ۱۱) / دل پنجره دارد خفقان می‌گیرد (همان، ۱۳۸۶: ۱۷)
تا زمین سر می‌گذارد زیر پای کوچکم (حیدری‌زاده، پ ۱۳۹۱: ۱۳)

۶-۲-۲- حیوان‌نمایی

با نسبت دادن رفتار حیوانات به اشیا یا انسان‌ها می‌توان این آرایه را ساخت.

بالی بتکان سلسله برگیر دماوند (میرافضلی، ۱۳۸۶: ۱۱۶)

طبعم ضعیف و بال و پرم خسته و غزل قادر به اینکه با تو بیاید نمی‌شود

(حیدری‌زاده، پ ۱۳۹: ۲۰)

۶-۲-۳- گیاه‌نمایی

نسبت دادن صفات و لوازم گیاهان به غیرگیاهان از جمله انسان‌ها، حیوانات یا مفاهیم و صور ذهنی است:
نام تو در ترانه لبریز من شکفت (میرافضلی، ۱۳۸۶: ۱۵) / خون صد شاخه گنجشک (همان، ۱۳۸۶: ۸۸)

۶-۲-۴- پویانمایی

گاهی شاعر با اسناد لوازم و مقتضیات پدیده‌هایی که به گونه‌ای مفهوم حرکت و پویایی را به ذهن القاء می‌کند (مثل آب، باد، گیسو)، به مفاهیم ذهنی (مثل عشق، تاریکی) یا محسوس (مثل درخت)، استعاره مکنیه می‌سازد. در این حال به نظر می‌رسد پدیده‌های ساکن، به سیلان، تحرک و پویایی می‌رسند و به شکلی نو متجلی می‌شوند:

قطره قطره می‌چکانی بر زبانه عشق را چشمه صبح و نگاهی مهربانم می‌دهی

(حیدری‌زاده، پ ۱۳۹۱: ۱۳)

تاریکی اتاق، بی‌رحم می‌وزید (میرافضلی، ۱۳۸۶: ۷) / می‌وزد عشق (میرافضلی، ۱۳۸۳: ۷۰)

۶-۳- نماد

«انسان با گرایش طبیعی که به آفرینش نمادها دارد به گونه‌ای ناخودآگاه اشیا و اشکال را تغییر می‌دهد و بدین‌سان به آنها اهمیت روانی و ذهنی می‌دهد تا حالتی مذهبی یا هنری به خود بگیرند» (یونگ، ۱۳۷۸: ۳۵۱). ما در نماد زندگی می‌کنیم و جهانی از نماد در ما. شناخت نمادها توان درک ما را از زندگی و جهان افزایش می‌دهد. انسان آشنا به نماد حتی انسان را نماد خدا بر زمین می‌داند و راه شناخت خدا را در شناخت انسان می‌بیند. ادبیات علنی کردن نمادهاست و شناسایی نمادها احساس خوشایندی را موجب می‌شود. نماد وقتی تحقق می‌یابد که چیزی را می‌بینیم و از آن یک یا چند مفهوم ذهنی می‌سازیم. نماد ادبی اگرچه خاستگاه زبانی دارد، وقتی در متن ادبی مبدل به رمز می‌شود از محدوده معناشناختی و منطق زبان رها می‌شود و قلمرو معنایی و عاطفی فراتری می‌یابد.

نمادها اغلب آشکارا رمزگشایی نمی‌شوند و خواننده باید آنها را رمزگشایی کند؛ بنابراین، دامنه نماد به دلیل گستردگی،

منشوری از برداشت‌ها را هم پدید می‌آورد. در خصوص نماد در شعر شعرای رفسنجان باید گفت که عمده نمادها از شمار پدیده‌های طبیعی هستند و بیشتر برای القای پیام‌های اخلاقی در شعر حضور یافته‌اند:

ای خوش آن ابر که نم نم هیجان می‌گیرد (میرافضلی، ۱۳۸۶: ۱۷)
رعد و برق تو مرا کشت (همان: ۱۶)
کمی باران باش (همانجا)

سیب می‌چینم و در موسم اسفند مرا می‌گیرد (همان: ۲۰)
ای ناخدا ترا به خدا بادبان بده (وسیله نجات) (همان: ۲۲)
و می‌وزد عشق در اندیشه باغ
چه پریشانی سبزی است درخت (میرافضلی، ۱۳۸۳: ۷۰)
بادها گفتند دریا مرده است (حیدری‌زاده، الف ۱۳۹۱: ۱۱۳)

۶-۳-۱- نماد در شعر طنز

طنز از اقسام هجو است، اما آن تند و تیزی و صراحت هجو در آن نیست. وانگهی در طنز معمولاً مقاصد اصلاح‌طلبانه و اجتماعی مطرح است و شاعر فرد، گروه، ملت و حتی نژادی خاص را نقد می‌کند. هدف در طنز اصلاح مفاسد اجتماعی و تهذیب اخلاق است و به دو شکل «مستقیم یعنی مورد خطاب قرار دادن دیگران و غیرمستقیم که شاعر خود یا قهرمانش را به تمسخر می‌گیرد تا شنونده هم بخندد هم بفهمد و هم به عیب خود آگاه شود» (ر.ک: شمیسا، ۱۳۸۳: ۲۴۹) تحقق می‌یابد. انسان مجموعه‌ای از صفات متضاد است و تحقق هر کدام از این صفات در وجود هر انسانی با انسان دیگر، با توجه به عوامل محیطی، متفاوت است. همه جانداران دارای ویژگی‌هایی مشترک برای ادامه حیات هستند، ولی اغلب، شرایط محیطی آنها را مجبور می‌کند که برای ادامه حیات، صفات رفتاری خود را با محیط هماهنگ کنند. برای همین است که نمادهای دوگانه‌ای مثلاً برای مفاهیم شکارچی و شکار، ظالم و مظلوم، وحشی و رام، ترسو و شجاع، کوچک و بزرگ و بسیاری صفات متضاد وجود دارد. این نمادها در طنز بسیار تأثیرگذارند. یکی از ویژگی‌های سبک فردی مهدی جهانبخش استفاده از نمادهای حیوانی در سرودن طنز است و به طور کلی، استفاده از نمادهای حیوانی بهترین راه طنزآفرینی در شعر شعرای رفسنجان است:

به شغالی امور صنفی گفت صید مرغان جواز می‌خواهد
(جهانبخش، ۱۳۹۲: ۷۹)
لب به گندم گمان کنم گاهی موش هم از خواص فسفر زد
(همان: ۴۱)
در دلم مانده به جانفرت خر می‌کشم در دو جهان زحمت خر
(همان: ۴۹)

شغال، موش و خر نماد شکارچیان غیرقانونی، محترکان و متجاوز به حقوق دیگران است. سخن آخر درباره نماد در شعر رفسنجان این است که از ویژگی‌های سبکی شعر رفسنجان بهره‌گیری از نمادهایی است که به قلمرو تعاملات فرهنگی و اجتماعی مربوط هستند. اشیا نمادهای معمول در شعر میرافضلی هستند. با توجه به اینکه شاعر در شهر زاده شده و با زندگی شهری رشد کرده است، می‌توان نمادسازی او از اشیا را پیامد این نوع زندگی دانست. ولی جهانبخش پرورش یافته کوهستان است و این امر علاقه ذاتی او به حیوانات را شکل داده است؛ به همین سبب نمادسازی از نام حیوانات در شعر او بسامد چشم‌گیری دارد.

نتیجه‌گیری

الف - کاربرد برخی از آرایه‌های بلاغی در سروده‌های شاعران این دیار، اگرچه گاهی تصنعی و همراه با تکلف است، موسیقی و معنا‌فرازی آن، همراه با مایه‌های طنز، تکلف آرایه را جبران می‌کند و سبب انبساط خاطر مخاطب می‌شود و او را برای درک بهتر مقصود گوینده به تأمل وامی‌دارد.

ب- بررسی کلی شعر شعرای رفسنجان نشان می‌دهد که شعر در انواع غنایی، آیینی، طنز و اجتماعی در قالب‌های سنتی، نیمایی و شعر کوتاه به شکلی جدی رشد یافته و هر کدام در آثار یکی از شعرا نمود پیدا کرده و با صناعات بلاغی، آراسته شده است.

ج- نوآوری شعرای رفسنجان در قالب رباعی و شعرک‌های سپید و همچنین پرداختن به برخی از بازی‌های زبانی و صناعات بلاغی، که به‌گونه‌ای در معنا‌آفرینی نیز نقشی انکارناشدنی داشته‌اند، به شعر این سامان تحرک و پویایی بخشیده است.

د- در شعر رفسنجان، شعرهای استقبالی خلأقانه‌ای دیده می‌شود.

ه- با توجه به نمونه‌های آورده‌شده از شعر شعرای رفسنجان باید گفت که شعر در آنجا اندیشمند است و فقط به آرایه‌های ظاهری بسنده نمی‌کند و ایهام در کنار نمادها، استعاره‌ها و آشنادایی‌ها، از آرایه‌های معنا‌آفرین و تأثیرگذار در شعر شاعران رفسنجان است.

و- شمار نمادها در آثار بررسی‌شده نشان می‌دهد که اشیا و حیوانات، نمادهای معمول در شعر این دیارند و زادگاه شاعران بر نوع نمادهای آنها مؤثر بوده است.

ز- در شعر این سامان آشنادایی آرایه‌ای است که به سروده عمق و معنا می‌دهد و خواننده را به تفکر می‌کشاند؛ به همین روی، گاهی طنزآفرین و زمانی دیگر اغراق‌آفرین می‌شود و در این مرحله، تلمیح دیگر زیبایی‌آفرین نیست مگر با آشنایی‌زدایی.

منابع

۱. امین‌پور، قیصر (۱۳۸۶). *سنت و نوآوری در شعر معاصر*، ج ۳، تهران: علمی و فرهنگی.
۲. بسحاق اطعمه، احمدبن حلاج (۱۳۹۲). *کلیات*، با تصحیح منصور رستگار فسایی، تهران: میراث مکتوب.
۳. حسنی، کاووس (۱۳۸۶). *گونه‌های نوآوری در شعر معاصر*، ج ۲، تهران: ثالث.
۴. حیدری‌زاده، علی (۱۳۹۱الف). *خنجر بگو حوالی آن سر چه می‌کنی*، قم: آراسته.
۵. _____ (۱۳۹۱ب). *حضرت آسمان*، قم: آراسته.
۶. _____ (۱۳۹۱پ). *رأی لب ماهیان بجز دریا نیست*، قم: آراسته.
۷. _____ (۱۳۹۱ت). *ساکت که از آسمان صدا می‌آید*، قم: آراسته.
۸. _____ (۱۳۹۱ث). *سپیدار سبز تبر خورده‌ام*، ج ۱، قم: آراسته.
۹. _____ (۱۳۷۳ج). *فریادهای بی صدا*، ج ۱، قم: آشنا.
۱۰. جهانبخش، مهدی (۱۳۹۲). *زنگی شیشه پیله می‌خواهد*، رفسنجان: سورمه.
۱۱. خانلری، پرویز (۱۳۵۰). *ماه در مرداب*، تهران: معین.
۱۲. خدادادی، اکبر (۱۳۹۱). *سلول‌هایم انفرادی‌اند*، تهران: شانی.
۱۳. راستگو، محمد (۱۳۸۳). *هنر سخن‌آرایی*، تهران: سمت.
۱۴. شریفی، محمد (۱۳۸۴). *مگر سکوت خداوند*، تهران: مفرغ.

۱۵. شفیعی کدکنی، محمدرضا (۱۳۷۰). صور خیال در شعر فارسی، چ ۴، تهران: آگاه.
۱۶. _____ (۱۳۷۳). موسیقی شعر، چ ۴، تهران: آگاه.
۱۷. شمیسا، سیروس (۱۳۸۳). انواع ادبی، چ ۱۰، تهران: فردوس.
۱۸. صفربیگی، جلیل (۱۳۸۶). کم کم دارم کلمه می شوم، ایلام: برگ زرین.
۱۹. صفوی، کورش (۱۳۸۳). از زبان شناسی به ادبیات، ج ۱، تهران: سوره مهر.
۲۰. عسکرنژاد، سمیرا (۱۳۹۱). از ما برای مردم، قم: گنج عرفان.
۲۱. فتوحی، محمود (۱۳۸۶). بلاغت تصویر، تهران: سخن.
۲۲. محمدصادقی، اسدالله (۱۳۹۰). تازگی‌ها از نگاهت انتفاقی می‌پرد، رفسنجان: سورمه.
۲۳. مرعشی، سیدحسین (۱۳۸۶). لطف او، قم: ریحانه‌الرسول.
۲۴. میرافضلی، سیدعلی (۱۳۹۱). آهسته‌خوانی، شعر، چ ۱، تهران: نشر نون.
۲۵. _____ (۱۳۸۹). خواب گنجشک‌ها، چ ۱، تهران: انجمن شاعران جوان.
۲۶. _____ (۱۳۸۶). دارم به ساعت مچی‌ام فکر می‌کنم، تهران: نشر نزدیک.
۲۷. _____ (۱۳۸۳). گنجشک ناتمام، قم: همسایه.
۲۸. نوذری، سیروس (۱۳۸۱). کوتاه‌سرایی، تهران: ققنوس.
۲۹. نورالدینی، امیرحسین (۱۳۹۰). آدم‌هایی که به بهشت می‌روند، رفسنجان: سورمه.
۳۰. _____ (۱۳۸۵). اینجا کویر دغدغه باران، قم: ارمغان یوسف.
۳۱. وجدانی، پروین (۱۳۸۳ الف). سبدی پراز خالی، تهران: صبا.
۳۲. _____ (۱۳۸۳ ب). یک بقچه پراز خالی، تهران: صبا.
۳۳. وردانک، پیتر (۱۳۸۹). مبانی سبک‌شناسی، ترجمه محمد غفاری، تهران: نی.
۳۴. یونگ، کارل گوستاو (۱۳۷۸). انسان و سمبل‌هایش، ترجمه محمود سلطانی، چ ۲، تهران: جامی.